

og som hr. Rasmus Prehn jo allerede har gjort i sit indlæg.

Hr. Jesper Langballe spørger om omfanget af fusionerne. Jeg ved ikke, om jeg tør sige hundrede procent ja til den måde, som hr. Jesper Langballe formulerede spørgsmålet på, nemlig at der ikke bliver flyttet en stol. Det er måske så meget sagt. Men jeg kan i hvert fald sige, at i de papirer, som vi har fået fra de institutioner, der er omfattet af fusionerne, fremgår det ikke, at der skal flyttes stole eller ske den store omflytning.

Vi har allerede hr. Rasmus Prehns eksempel om Aalborg Universitet og Byggeforskningsinstituttet. Selv om de ligger på to forskellige adresser i Danmark, så forbliver det sådan. Til gengæld skulle man jo gerne kunne udnytte samarbejdet.

Derfor skal man måske se lige akkurat det, at der formentlig slet bliver nogen eller i hvert fald en meget, meget minimal fysisk flytning, som baggrund for, at universiteterne ikke har beskæftiget sig så meget med udgifterne til fusionerne, som enkelte af de forskningspolitiske ordførere har.

Det er måske, fordi udgifterne ikke er så store, og så fordi, som jeg har fået det fortalt fra enkelte bestyrelsesmedlemmer, der måske er nogle udgifter år 1, men at vi til gengæld vil se nogle absolutte, økonomiske fordele allerede i år 2, i hvert fald år 3 og år 4. Hvis man begyndte at gøre for meget opmærksom på det, kunne nogen måske frygte, at der blev reguleret i økonomien på et senere tidspunkt. Det har vi ikke intentioner om.

Kl. 13.15

Men vi har som udgangspunkt de intentioner, som både fru Carina Christensen og hr. Torsten Schack Pedersen gjorde opmærksom på, at det her er lagt an til at skulle være udgiftsneutralt, og det er på det grundlag, vi har bedt universiteterne og sektorforskningsinstitutionerne om at melde ind, hvilke samarbejdspartnere de finder kunne være de mest relevante.

Hr. Jesper Langballe spørger også om – og jeg tror også, den radikale ordfører var inde på det – det her med at eje bygninger og de muligheder, det giver. Der kan jeg sige både til hr. Jesper Langballe og til fru Charlotte Fischer, at der står i universitetsloven, at bestyrelserne kan anmode om, at man ser på den problemstilling. Det undlod vi jo i 2003, fordi vi fandt ud af, at det var et ganske omfattende projekt, også fordi det er så forskellige forhold, der råder på de enkelte universiteter.

Men bestyrelserne kan jo fremsætte ønsker, og det er bl.a. det, vi har oplevet er sket. Alt imens vi har haft forespørgslen her, har Finansudvalget givet tilsagn om, at der sker en ændring, for så vidt angår bygningsmassen på Handelshøjskolen i Århus. Det er sket efter anmodning fra bestyrelsen, og så videreekspederer jeg det, og Finansudvalget har sagt ja. Så det er der muligheder for. Men jeg må sige, som jeg også tror en af ordførerne kom ind på, at vi ikke har fået anmodninger om f.eks. sådan en model, som hr. Jesper Langballe spurgte til.

Så var der nogle, der var utrygge ved den udvikling, der sker og er på vej og i det hele taget er dagligdag på vores universiteter, og sagde, at det var så og så skidt. Hr. Morten Homann var også inde på det. Der vil jeg gerne sige, at det ikke er den oplevelse, jeg har.

Når hr. Jesper Langballe foreslår, at jeg holder møde med rektorer og bestyrelsesformænd for ligesom at føle dem på tænderne med hensyn til her problemstilling, kan jeg sige, at vi løbende holder møder både med rektorer og bestyrelsesformænd. Jeg holder også møder med de studerende og har lige akkurat inviteret dem til en ny drøftelse her efter nytår for at høre, hvordan og hvorledes man oplever det på universiteterne. Jeg kan altså ikke genkende den jammer, som jeg hører fra mange ordførere her i dag.

Det, jeg måske lægger nok så meget vægt på, er, at hvis det var så galt, så er det helt utroligt, at der ikke enten på telefonen eller på mail eller i posten i øvrigt har været en masse reaktioner fra dem, som man her omtaler som nogle meget nedtrykte og dårligt stillede forskere og medarbejdere på universiteterne. Jeg hører ikke fra dem, og når jeg er ude på universiteterne, hører jeg heller ikke noget.

Selvfølgelig er der dem, vi også møder i presen. Dem hører jeg fra og er også i dialog med en gang imellem. Men det er jo forsvindende få. Jeg mener ikke, der er tale om, at jeg har haft ti henvendelser de seneste år.

Men det ændrer ikke ved, at jeg også samtidig gerne vil sige, at jeg synes, debatten her i dag er vigtig, fordi vi sender nogle signaler, som jeg gerne vil være med til at understrege. Det er nogle signaler om forskningsfrihed, nogle signaler om ytringsfrihed og også nogle signaler om, at vi helt i overensstemmelse med universitetsloven ønsker, at vores forskere og vores folk på universiteterne blander sig i samfundsdebatten. Det har vi et utroligt stort behov for.